

Jeg er en Kvinde med et agtet Navn,
 som aldrig Sladd'rens Fluespy har smudset,
 det rent og pletfrit er som denne Haand,
 hvis Handske ingen Mand tør prale af
 at have rørt for dristig; ræk mig din,
 thi din er ikke mindre ren, min Søster!
 Saa sandt jeg er en Kvinde og en Leigh,
 saa sandt skal jeg bevidne for Alverden,
 at Romney Leigh, som vælger Marian til
 sin Hustru, har kun Ære af sit Valg.“

Med dybeste Bevægelse takker Marian dem begge og beder dem om Tilgivelse, fordi hun satte en Snare for dem; det var hende en saadan Oprejsning, saa dyrebart at høre baade Romney og Aurora erkende hende værdig til at være hans Hustru:

„Nu skal jeg ikke klage, naar jeg dør,
 fordi jeg ikke hædret blev i Livet.“

Men det kan ikke ske, hun kan kun elske sit Barn, kun leve for det, kun være dets Moder, intet andet. Hun forlader dem, idet hun beder dem aabne deres Hjærter for hinanden, „hun behøver ikke at ønske anden Velsignelse over dem.“ Romney vil ogsaa gaa; han kom kun for Marians Skyld, for at tilbyde hende, hvad han havde lovet hende, sit Hjem, sit Navn, sin Haand og for en eneste Gang at tale ud for Aurora, hvad hun ikke maa misforstaa.

„Jeg var for dristig, o men tro dog ikke,
 jeg ønsked' — — eller haabed' — — Elskede! — —
 ja, jeg har elskét dig, mit Hjertes Lys,
 som jeg har mistet; men jeg sværger ved
 dig selv, og hvad du kunde været for mig
 i alle disse Aar, saafremt mit Haab
 ej havde svigtet mig hin Junidag,
 at jeg er ikke saa foragtelig
 at angre den Dag nu, i denne Aften,
 som end er skøn for dig! o nej, saa blind,
 saa blind, Aurora, er jeg ikke bleven!
 — — Ved disse Stjerner over os, som jeg
 skal aldrig mere se — —“.